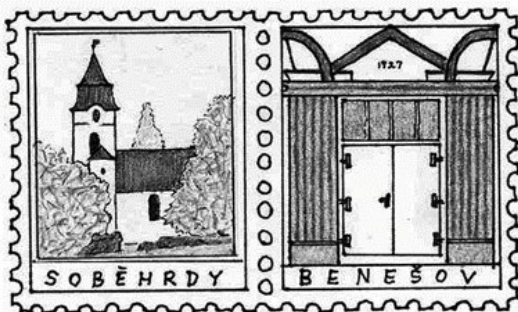

ČÍSLO 112 (3/2022)

PODZIM 2022

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDský BRATR

Biblické slovo na úvod

*Obavy lidské srdce tíží,
ale dobré slovo vrací radost.*

Prísloví 12,25 (ČEP)

Milé sestry a milí bratři, český ekumenický překlad říká, že: „Obavy lidské srdce tíží.“ Podle dalších překladů: „Starosti člověka tíží v srdci,“ nebo „obava v srdci člověka zdrcuje.“

„Ale co z toho?“ můžete se ptát. „Na to nemusíme číst biblickou knihu Prísloví, abychom věděli, že starosti a obavy nás tíží v srdci, že mnohdy rvou naše srdce na hadry. To víme i bez toho. Stačí, když dnes zaslechneme zprávy z Ukrajiny. A vlastně úplně stačí naše běžné každodenní obavy a starosti, které pramení prostě z toho, co každý den žijeme.“

A máte pravdu. Všichni víme, co starosti a obavy dokážou, jak tíží a zdrcují lidské srdce. Takže oč tu vlastně jde? Jde o to, proč je tenhle verš v knize Prísloví, a tedy v Bibli.

Vás, milí čtenáři, se teď zeptám: „Co vás k tomu napadne...?“

Snad jako první to, že jsem se (kdoví proč?) soustředil jen na první část toho verše. Ale ten má přeci i druhou, optimistickou část o slovu, které přináší radost! Máte pravdu. Ale zkuste prosím zůstat se mnou ještě chvíli u té první poloviny. „Starosti člověka tíží

v srdci.“ Nevím jak vy, ale já hned slyším výzvu: „Netrapte se žádnou starostí...“ z epištoly Filipským. Pak se ale musíme společně ptát, jak to má člověk udělat. A na to je právě v téhle epištole hned odpověď. Modlete se! Místo abyste se starostmi trápili, modlete se. A předkládejte to Bohu. Doslova: „V každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“

V Bibli máme přehršel příkladů těch, kdo to tak dělají. Třeba žalmista ve třetím žalmu. I on má starosti, obavy: „Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží, mnoho je těch, kdo proti mně povstávají! Mnoho je těch, kteří o mně prohlašují: „Ten u Boha spásu nenalezne.“ Zdá se, že žalmista je v pěkném průšvihů. Ale nebojí se svoje starosti vyznávat, vyslovovat – a to před Hospodinem. Neschovává svoje obavy v srdci, kde se kupí a žerou a tíží srdce a drtí člověka. Jako by žalmista znal či aspoň předjímal tu novozákonní radu z epištoly Filipským – netrapte se žádnou starostí – když říká: „Ze všech stran jsi mi však, Hospodine, štítem, tys má sláva, ty mi pozvedáš hlavu.“ Ano, tak pokračuje žalmistovo slovo. Je to vyznání. Vyznání o spolehnutí se na Hospodina, vyznání, které prolíná nejen Žalmy, ale celým Pismem a přes věrné Hospodinovy svědky tryská nejrůznějšími způsoby mezi nás a dál a dál... A i my pak vyznáváme třeba s Dietrichem Bonhöfferem svoji odvahu postavenou na důvěře v Boha, odvahu v soužení, obavách, starostech, podobně jako žalmista v dnešním úvodním textu, když zpíváme v písni Moc předivná slova: „Máš-li však pro nás hořký kalich strastí, jež trpce přetékaají přes kraje, my přijmeme jej, nechceme se trásti, vždyť s námi vždy tvá dobrá ruka je.“

Co to ale vlastně vyznáváme? Že náš život nemusí být vždycky pro-cházka růžovou zahradou, že mnohdy jdeme temnými údolími pl-nými strastí, a přesto dobrá Boží ruka vede nás i v takových chví-lich na cestě dál a v posledku na cestě domů, do Božího království. A tak můžeme taková životní období zvládnout, ustát, projít. Díky Tomu, který nás zná a o kterém prorok Izajáš svědčí, že nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhasí (Iz 42,3; Mt 12,20).

Tenhle služebník, o kterém prorokoval prorok Izajáš, přeci přináší světlo i do té největší tmy. On je světlem, které ve tmě svítí a tma je nepohltila, jak čteme v první kapitole evangelia podle Jana.

Obavy a starosti, strasti a trápení prostě patří k lidskému životu. Ale Bůh, který nás stvořil a který nás zná, udělal a dělá všechno pro to, aby nás to nezničilo, neubušilo, neodvrátilo z dobré cesty.

Ale vraťme se teď k druhé části toho verše z knihy Přísloví. Znovu zopakuji – Bůh nás zná. A to nejen jako jednotlivce, ale i jako společenství. On dobře ví, že se vzájemně potřebujeme, že se dokážeme vzájemně podepřít a že bez druhých lidí nám mnohdy život nedává příliš smysl. A tak v tomto přísloví na první část o tom, že obavy a starosti lidské srdce tíží, že člověka zdrcují v srdci, navazuje část druhá. Jakýsi návod či rada, co s tím zdrceným srdcem: „Dobré slovo vrací radost.“

Kdybychom byli neinformovanými čtenáři tohoto krátkého textu, mohli bychom jej považovat za jakýsi extrakt lidské moudrosti, nebo za psychologickou či psychoterapeutickou poučku, nebo prostě jen za dobrý nápad, že když vidíme někoho zdrceného starostmi, měli bychom mu věnovat aspoň to dobré slovo. A nebyli bychom vedle. Bylo by to správně. Takhle lidská psychika funguje. A takový text, moudrost, poučku – bychom mohli hledat i jinde než zde.

Znovu se ale ptám, proč je tohle právě v Bibli? Možná už jsem na to odpověděl, když jsem řekl, že Bůh nás zná. Dobře zná. Ví, co s námi dělají starosti a obavy, i jak na nás působí dobré slovo a jak máme žít svoji lidskou vzájemnost. Proto taky v epištole Římanům můžeme číst: „Radujte se s radujícími, plačte s plačícími, mějte porozumění jeden pro druhého.“ (Ř 12,15-16) Ale zároveň tu stojí „Nespolehejte na svou vlastní chytrost.“

Bůh nás zná. A On také ví, že my lidé můžeme mít velký problém najít to dobré slovo, které bližnímu vrátí radost. Tady nám inteligence či chytrost příliš nepomůže. Spíš sociální inteligence, nebo ještě více empatie, nebo úplně nejvíc to, jak druhého znám, jak mu rozumím, jak s ním žiji. „Mějte porozumění jeden pro druhého,“ to chce nejen otevřenost, ale i čas, úsilí, energii. A pokud není čas, síla, energie? Pokud to všechno selže? Máme tu něco jiného? Jistě.

Už to tu zaznělo (Fp 4,6). Můžeme se obrátit v modlitbě na našeho Pána. Ať se děje cokoli, on je připraven nám naslouchat. A tak ho můžeme poprosit, aby nám dal to správné, dobré slovo pro bližního, slovo, které bude pro něj dobrou zprávou v jeho starostech, které bude dobrou zprávou pro jeho zdrcené srdce,

dobrou zprávou, která vzpružuje kosti, jak krásně říká také kniha Přísloví (15,30).

Může nám to připadat zvláštní, nemožné, obtížné takhle si jít pro to slovo... Ale nemusí, když tomu vyjdeme naproti, když budeme sami lačnit po Slovu, když budeme toužit se jím krmit jako duchovní stravou, abychom sami nasycení měli vždycky dobré slovo pro bližního. A nebude-li to dobré slovo v nás, může skrze nás zaznít slovo, které už bylo řečeno, které už bylo zapsáno. Víte asi kam mířím. Mnohdy si v různých životních situacích vybavujeme slova Písma. A mnohdy se nacházíme v situacích, kdy si je nemáme nechávat sami pro sebe, ale podělit se o ně, přinášet je bližním jako to dobré slovo, které jim přinese radost, vzpruží jejich kosti, osvěží jejich zdrcené srdce.

Možná není mnoho takových slov, která si vybavujeme z paměti, která nám naskakují v celé své síle a kráse. Možná je jich jen pomálu. Ale můžeme to změnit. Můžeme tomu jít naproti tím, že se takovými slovy nasytíme, nakrmíme jimi svou paměť a své srdce, aby mohla vyvěrat jako pramen pro žiznivě, aby ta slova odrážela odlesky světla, které tma nepohltila, aby ta slova byla dobrou zprávou nejen pro nás, ale i pro kteréhokoli posluchače, kterého nám cesta životem přinese. A je mnoho způsobů, jak se sytit bohatstvím Boží moudrosti každý den. ČCE po léta připravuje knihu Na každý den jako takový každodenní duchovní pokrm. Mnozí z nás používají plány čtení Bible, kdy ji celou můžete přečíst za rok či dva. Společenství při biblických hodinách je zase jiným způsobem předkládajícím duchovní pokrm v mnoha chutích a barvách ve společenství – a to je zase jiné, než čte-li člověk jen sám. A samozřejmě jsou tu neděni bohoslužby jako pokrm sváteční. Tak různé a ještě mnohé další příležitosti máme, abychom mohli zaslechnout a přijmout i zapamatovat si dobré slovo, které posílí nás samotné nebo je ve správné chvíli předáme dál.

Poslyšme tedy na závěr jedno z takových slov, které nás odkazuje na našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista, který zemřel pro naše spasení a pro naši naději byl vzkříšen. To slovo říká: „Všechnu svou starost uvrhněte na něho, neboť mu na vás záleží.“ (1.Pt 5,7). Amen.

Tomáš Dušek
ordinovaný presbyter, kz Vlašim

Letní táborová setkání

Táborové setkání v Luhu u Čími – 30.7. – 5.8. 2022

Stejně jako každý rok, i letos se uskutečnilo táborové setkání v Luhu u Čími pod vedením Jirky Fojtů. Nastalo pár drobných změn, které však byly příjemné. Setkání se uskutečnilo již na přelomu července a srpna, kdy bylo krásné počasí, které jsme využili ke koupání a k projížďce na lodičkách. Také jsme se opět vydali na celodenní výlet na Starou Živohošť. Oproti minulému roku s námi týden strávilo výrazně více dětí, což bylo super. Všichni

jsme si našli nové kamarády, nebo jsme se znovu setkali s těmi, které už dobře známe.

Týdnem nás provázel král David. Děti se dozvěděly, jaký byl jako král, ale i jako člověk. Celý jeho příběh vedoucí odehráli v naprosto živých scénkách a propojili do různých her. Jednou z tematických

her byla také skvělá noční bojovka v lese, kterou pro děti opět připravil Marek Hudec. I přesto, že byly děti unavené a na začátku se některé z nich bály, všechny ji zvládly až do konce a moc si to užily. Celý teologický příběh a s ním spojené scénky si pro nás opět připravil Petr Wagner. Letos nám také zpestřil program Vojta Černý, který si pro nás připravil batikování triček.

Opět jsme si užili týden plný skvělých her, nových zážitků a také skvělého jídla, za které bychom chtěli poděkovat Vlastě, Marušce a Libě. Také bez všech praktikantů, vedoucích a všech dětí by se tábor konat nemohl, i těm patří dík. A největší poděkování patří Daně a Samovi Hejzlarovým, kteří nás vždy rádi přivítají na svém krásném a klidném místě.

Doufám, že si všichni, stejně jako já, odvezli spoustu nových zážitků a vzpomínek a že se zase za rok sejdem na stejném místě, 29.7. – 4.8. 2023.

Veronika Jakubcová

YMCA Prostor pro Tebe 2022

Návrat z tábora je vcelku klasika i na faře. Z kufrů se sype jehličí a špinavé prádlo se kupí ve frontě na pračku. Věším oranžové tričko – YMCA Prostor pro Tebe 2022. Děti si nějak klidně hrají a já mám čas přemýšlet.

Vděčnost. První, co mi vylezlo z mozkových závitů. Vděčnost za večerní oheň a kytary a vůni dezinfekce a povídání s dětmi. Když jsem jim lepila orvaná kolena a lokty, ptaly se. Proč nemá být bolest princeznou? A jak je to s tím Pánem Bohem? A ty jsi taky křesťan? A my chodíme s mámou do kostela! Do toho velikýho u nás na náměstí. Baví tě to v kostele? Byla jsem mezi dětmi jako někdo, kdo spoluvede duchovní program, dělá některé workshopy a jako taková ta nápomocná víla, co s náplastí dá i dobré slovo a pochová v náruči ty, kterým se stýská po mamince. No a jak říká kolega, začneš u dětí a skončíš u vedoucích. I ti potřebují naslouchání, povzbuzení.

Radost. Náramně jsme se vyblbli. Děti stoprocentně, vedoucí a praktikanti ale taky! Kdy jindy si může jeden obléct páte přes deváté, doplnit čarodějnickým rozcuchem a outfitem, než právě tady?

Na chvíli si odpočinout od toho, že jsme dospěli a řádit jak malí svišti v převleku – jo, to je relax... Měla jsem trochu strach, jak zapadnu mezi vedoucí o generaci mladší, ale překvapivě dobré to bylo. A dobré bylo i jídlo :-) Radost – i z nenápadné péče Markéty a Vojty – pečovali o vedoucí a praktikanty i o všechny děti tak nějak

jemně a nenápadně... ale pevně a účinně.

Ticho. A nepíšu to proto, že by mně z těch sedmdesáti dětí a asi dvaceti vedoucích/praktikantů při večerních poradách brněla hlava. Na táboře bylo při všem tom halasu přítomno zvláštní ticho. Vlastně jsem v tomhle termínu chtěla jet někam do ticha, dát se najít tichem, udělat si čas na ticho. Místo toho si ticho našlo mě.

Technické informace: tábor byl od 24.7. do 31.7., 70 dětí a cca 20 vedoucích, Masarykův tábor YMCA Soběšín, hlavní vedoucí Markéta Doušová. Bydleli jsme v chatičkách, společná klubovna s krbem, tři kytary, spousta zpívajících hlasů. Na jídlo jsme chodili do společné jídelny, kde tedy zvláště snídaně byly luxusní! Koupání v řece, program v táboře a přilehlém okolí, šifrovačky, noční hra, výlet, workshopy, oheň a kytary – všechno bylo!

Závěr. Skvěle připravený tábor (půl roku příprav pod vedením

Markéty), sehraný tým, prima podmínky, skvělá kuchyň, výtečné počasí. Víc si jde přát – zázemí pro práci s hodnotami, duchovní zázemí, čas pro Boha i lidi – to je nadstavba, kterou ve svobodě a respektu k účastníkům nabízí YMCA.

Táborové tričko do šuplíku neschovám – vyžehlené je hrdou součástí mého šatníku :-). A ráda ho nosím :-). Jsou v něm moje letní vzpomínky.

Příští rok na Soběšíně!

Katka Frühbauerová

Zápisky pastorační pracovnice - Nejde to samo

V době, kdy píšu tento text, uplynulo od chvíle, kdy do Soběhrd přišla první ukrajinská rodina, víc než půl roku. Když se ohlížím zpátky, vlastně si ani nevzpomínám, co jsem si myslela, když jsme dali po vypuknutí války na Ukrajině sborové prostory k dispozici. Mám podezření, že nic. Že jsme prostě udělali, co bylo v tu chvíli třeba. Byl v tom kus odhodlání a touhy po tom, jednoznačně se postavit na stranu obětí a jistě taky kus naivity. Ale kolik podstatných a dobrých životních rozhodnutí bychom neudělali, kdybychom dopředu znali nesnáze, které přijdou?

Dnes žije na faře v Soběhrdech deset Ukrajinců – a tak trochu k nám patří i jedna maminka s dcerou hned v sousedství, v bývalé evangelické škole. Říká se, že příbuzní jsou přátelé, kteří nám byli dáni. A že člověk začne opravdu patřit do rodiny svého partnera, teprve když se s někým z ní pohádá a zase udobří. Po měsících soužití jsme se na faře poznali zblízka, v dobrém i zlém – a jsme tedy v jistém smyslu příbuzní. Oslavili jsme spolu šestery narozeniny. Teď víme, že jsme lidé, kteří patří k jiným kulturám i k jiným sociálním skupinám, ale můžeme si navzájem rozumět, pokud se o to budeme snažit. Nejde to samo. A musíme se pořád učit.

A přestože je nám to všem už trochu dlouhé, máme před sebou další zatěžkávací zkoušku: zimu. A to, že dvě maminky, které jsou u nás od března samy s dětmi, přestávají mít od září nárok na humanitární podporu. A taky budou muset změnit práci: Farmapark, kde od dubna pracovaly v kuchyni, na podzim zavírá. Na faře ale

není nikdo, kdo by nechtěl pracovat a chtěl žít z dávek: žádná nabídka práce – po večerech, ve volných dnech – zatím nezůstala ležet ladem.

Dětem, které se učily online v ukrajinských školách, skončila výuka už na konci května. A i když se ještě v červnu chodily na odpoledne učit a pobýt s vrstevníky do petroupimské Archy, měli jsme před sebou tři měsíce, které bylo třeba naplnit programem. Aby kluci nebyli pořád spolu na soběhrdském dvorku. Aby pořád nekoukali do mobilu. Aby se před zářijovým nástupem do našich škol ještě trochu zlepšili v češtině. Moc nám v tom pomohla grantová podpora Ústřední církevní kanceláře, díky které se děti mohly učit česky i o prázdninách a díky které jsme finančně zvládli i řadu volnočasových aktivit. Na faře s Mišou Šmakalovou a v Mrači s paní Jiřinou Novákovou. Čtyři děti byly na začátku července na příměstském táboře v Benešově, dvě děti na církevním táboře v Bělči, tři na sborovém táboře v Luhu u Čími. A začátkem srpna jsme jeli s pěti dětmi na týden do francouzského Taizé, kam nás při své květnové návštěvě Soběhrd pozval bratr Francis.

Cesta zpočátku vypadala dost dobrodružně. Devítimístný Transit, na který se složili mí přátelé a kolegové a jehož koupil podpořil i jarovský sbor ČCE, se podařilo opravit až těsně před odjezdem. Když se ukázalo, že pojedeme přes Německo, některé děti měly trochu strach – to hrozné Německo? Nakonec se ale ničí obavy nenaplnily – i díky Honzovi Ratajovi, který jel nakonec s námi, cestou zčásti řídil a hlavně celý týden sdílel pokoj se třemi kluky od 11 do 14 let, což vyžadovalo dobré nervy a velkou míru tolerance.

Děti měly ve vesnici Ameugny, která sousedí s Taizé a kde jsme i bydleli, vlastní program – dopoledne byl pro všechny biblický výklad v kreativním podání bratra Bernata, potom se v malé ukrajinské skupince účastnily jakési dílny orientované na důležité hodnoty, odpoledne bylo divadlo a program vedený rusky mluvící dobrovolnicí. Moje zkušenost z Taizé je, že ať už tam člověk jede v jakékoli roli, sled ranních, poledních a večerních modliteb v chrámu Smíření v něm vždycky otevře něco, co možná tušil, ale nevěděl. Letos ve mně Taizé odkrylo hloubku únavy. Dovolila jsem si připustit, jak mě moje desetičlenná rodina někdy štve, jak těžce zápasím s tím, že mi byli dáni, abych je doprovázela a pomáhala

jim, a přitom je nesmím chtít vychovávat a měnit... Naštěstí se v našem turnusu našli dva sympatičtí Španělé, Eva a Leandro, kteří s dětmi skvěle pracovali během skupinové části programu, takže si minimálně jeden z českých průvodců mohl na chvíli vydechnout. Eva s Leandrem žijí v Madridu a sdílí svůj byt s rodinou ukrajinských uprchlíků. „Jela jsem sem s tím, že čtrnáct dní nechci vidět žádné Ukrajince. A co se stalo – vyšli na mě Ukrajinci,“ pravila po několika dnech smířeně Eva, aby ilustrovala, že nás Pán Bůh vodí po cestách, které bychom si sami nikdy nevybrali. Já bych k tomu dodala – a nenechá nás na nich ve štychu.

A ještě jednu věc jsem si uvědomila: že přes veškerou naši snahu jsou naše ukrajinské děti smutné. Zatímco děti z jiných evropských zemí se snadno daly strhnout ke společné pohybovce, naše děti seděly na lavičce a přihlížely. Je to jasné – na rozdíl od ostatních nebyly v Taizé na prázdninách. Nechtěly se dobře

bavit. A vlastně to platí i o všech ostatních obyvatelích fary. Příliš snadno jsem si zvykla – jsme si zvykli? –, že bydlí nad kuchyní a spí na matracích, že nemají skoro žádné soukromí, že zatímco my normálně žijeme, oni čekají. A to, co je náročné pro nás, je pro ně náročné ještě mnohem víc.

Přišlo září. Tři děti chodí do školy do Benešova – a po počátečním zmatku a nejistotě se jim tam daří. Kirilla přijala do osmé třídy Archa – a patří jí za to velký dík. Stejně jako všem, kteří dokážou v pravou chvíli podat pomocnou ruku – půjčí batohy nebo spacák, dojedou do potravinové banky, najdou práci, pomůžou sehnat zubaře, zaplatí dítěti obědy ve škole, když maminky peníze nestačí. A vážím si té podpory tím víc, že zatímco v březnu chtěli Ukrajině pomáhat všichni, dnes už to není v kurzu. Prosím, přátelé, ještě vydržme!

Sárka Grauová

Nový školní rok - slavnostní bohoslužby v Čerčanech

Kázání J. Bartoška ze slavnostních bohoslužeb k začátku školního roku Církevní ZŠ A MŠ Archa v Petroupimi, které se konaly v čerčanském husitském kostele.

A když nastal večer, byla loď daleko na moři a on jediný na zemi. Spatřil je zmožené veslováním, neboť vítr váł proti nim; tu k nim před svítáním kráčet po moři a chtěl jít dál kolem nich. Když ho uviděli kráčet po moři, vykřikli v domnění, že je to přízrak; všichni ho totiž viděli a vyděsili se. On však na ně hned promluvil: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“ Vstoupil k nim na loď a vítr se utišil. I byli celí ohromení úžasem.

Marek 6,47-51

Milé děti, milé odrostlejší děti, milé děti Boží.

Když jsem byl malý, to už si skoro nikdo nepamatuje, kdy to bylo, tak se škola používala jako strašák. Když jsme zlobili nebo jsme se nechovali tak, jak jsme měli, tak nám říkali: Počkej, až půjdeš do školy! Nevím, na co jsme měli čekat, nicméně tvářili se u toho

tak zlověstně, že jsem byl na celé Praze 7 jediné dítě, které u zápisu zarputile prohlásilo: já se do školy netěším! No jo, rebel, a to ani pořádně neví, co to slovo znamená. Jenomže škola byla fajn, paní učitelka byla tak trochu jako maminka a mně se ve škole líbilo. Ale strašiči to nevzdali: počkej ve čtvrté třídě, to ti přibude ruština! No, moje děti měly ve čtvrté třídě angličtinu a francouzštinu a byly v pohodě. V páté třídě jsem narazil na pana učitele Procházku a ten mě naučil jak se učit a ukázal mi, že vzdělávání je vlastně děsné dobrodružství, stejné jako noční hra na táboře. A když člověk neví nebo nevidí, tak je tu vždycky někdo s baterkou, nebo se ze tmy vyloupne nějaký kámoš a jde k nám rovnou po vodě.

Od té doby mě děsíci nezajímali. Budeš mít na každý předmět jiného učitele, snažili se ještě plivnout jedovatou slinu. No a co, paráda, aspoň se toho hodně dovím z různých úhlů. K maturitě jsem si vybral Komenského výrok: člověk je celý život žákem, s podtitulkem: úvaha při odchodu ze školy.

Ze školy jsem odcházel na vysokou školu a strašiči v posledním tažení se snažili ještě plivnout trochu jedu: počkej, na vysoké škole pohořeli jiní mistři. Já vím, počkej, až půjdeš do školy – to už jsem přece slyšel. Tak jsem si jich udělal raději několik, abych byl dobře vyzbrojen do té školy života. Ona ta škola života se s tou školou školou vlastně tak nějak celý život prolínají. Velké prázdninové dobrodružství, veliké dobrodružství poznávání nových věcí a dobrodružství života, takový může být náš životní běh.

A tak se nenechte nikým strašit ani děsit, dokonce ani sami sebou, protože, když se vám bude zdát, že se na vás valí přízrak, může se ukázat, že to byl jen přízrak ve vaší fantazii a že ve skutečnosti je s vámi stále ten, kdo vás provází celý život. A až se budete třeba klepat strachy, že se ozve: „Vzchopte se, já jsem to, nebojte se!“

A tak co bych vám chtěl říci na začátek školního roku: Radujte se a těšte se! Těšte se na své kamarády, staré i nové, i na ty, které teprve poznáte. Těšte se na své učitele, i oni byli a jsou žáčky, teď prostě jen v roli starších brášek a séger, kteří vás naučí si to dobrodružství života ve finále pořádně užít a radovat se. Nebojte se! Bude to paráda!

Amen.

Josef Bartošek

Výstava obrazů klientů DC Paprsek v Soběhrdech

Nedaleko Prahy leží Soběhrdy, a v nich stojí evangelický kostel. Pro někoho je cesta z Prahy do Soběhrd snadná, co by kamenem dohodil – hodinka jízdy autem, když není zácpa na dálnici. Pro jiného je však cesta z Prahy do Soběhrd velikou výpravou, doslova cestou za hranice vlastních možností. A právě to platí pro klienty Dětského centra Paprsek v Praze Hloubětíně. Jsou to lidé s různými typy postižení, kteří mnohdy na vozíku tráví své dny poklidným pobytem ve stacionáři, jehož zakladatelé – doktor Zdeněk Matějček a doktor Jaroslav Šturma – usilovali svým novátorským přístupem především o to, aby tito lidé i navzdory hendikepu žili bohatý a pestrý život, aby neustále rostli, byť někdy osobní rozvoj v tomto případě znamená nesklouznout ještě níž.

K aktivizujícím činnostem, jimž se klienti Paprsku mohou věnovat, patří i výtvarná práce, přesněji skupinová arteterapie, kterou navštěvují jednou týdně. A právě při arteterapii vznikly obrazy, které budou až do konce prosince 2022 k vidění v soběhrdském kostele.

Jde o velkoformátové akční malby, na nichž klienti pracují společně (zpravidla ve 3–4členné skupině) a při nichž si užijí spoustu legrace. Barvy na plátno nanášejí nejrůznějšími technikami, většinou velmi dynamicky, například vyléváním barev přímo z nádob a následným roztíráním popřípadě cákáním za pomoci různých nástrojů. Malbu realizují též s použitím klasických štětců, ale i špejlí, starých zubních kartáčeků, špachtlí a nejrůznějších houbiček. Na jednom obraze je dokonce – na výslovné přání klientů – i otisk psí tlapky (jmenovitě tlapky Pana Fialky, který patří arteterapeutce, jež prací v ateliéru facilituje). Některým obrazům jejich autoři společně vymysleli také jména, například „Jahody v Budapešti“ nebo „Neplač, Evi!“ či „Komety“. Jiným obrazům budou muset jejich názvy vymyslet návštěvníci kostela či členové soběhrdského evangelického sboru podle toho, co jim připomenou.

VERNISÁŽ

Obrazy jsme adjustovali ve středu 21. září večer, aby ve čtvrtek 22.

9. mohla proběhnout vernisáž. Uskutečnila se a šlo o vpravdě slavnostní událost, při níž nechyběli autoři obrazů (klienti DC Paprsek) a početný hudební soubor dětí ze základní školy Archa v Petroupimi. Děti z Archy přijelo opravdu hodně a kromě zpěvu jejich těleso zahrnovalo tři kytary, příčnou flétnu, klavír, housle a nejrůznější perkusivní nástroje. Na klienty učinilo hudební vystoupení silný dojem; vlastně i pracovníci, jež je doprovázeli, byli dojatí. Kromě dětského souboru a autorů obrazů se vernisáže zúčastnilo i několik ukrajinských uprchlíků, kteří t.č. bydlí na faře, a pár členů soběhrdského evangelického sboru, z nichž jeden manželský pár zakoupil ještě během vernisáže dva obrazy, čímž udělal klientům i organizátorům výstavy nesmírnou radost a samozřejmě podpořil další výtvarné počiny arteterapeutické dílny DC Paprsek.

Kromě toho znamenala vernisáž pro klienty ještě jeden významný přínos, a tím bylo vybočení ze stereotypu. Posezení u ohně a oběd podávaný venku „pod pergolou“ jim očividně zvedl náladu, a navíc se ocitli ve společnosti zcela neznámých a veskrze přátelsky naladěných lidí a dětí, což je pro ně možná psychicky poněkud náročnější, ale nesmírně obohacující.

Proto bych chtěla poděkovat všem, kdo se na vernisáži podíleli, především faráři Josefu Bartoškovi, dále pracovníkům DC Paprsek Štěpánce Křížkové a Tomáši Novotnému, kteří klienty do Soběhrd dovezli, doprovodili a poskytli jim nezbytnou péči, rovněž vedoucí hloubětinského střediska Nadě Šolaje za to, že s námi tuhle organizační „bleskovku“ zvládla, Honzíkovi Šmakalovi, který pomáhal ve středu večer s adjustací obrazů, a dětem i dospělým z Archy, kteří se postarali o úžasný program. DĚKUJI, povedlo se to!

Jarka Novotná Kočová

Oznámení z Benešova

Řekněte si o odvoz!

Už před časem se v benešovském sboru podařilo pěkné vzpomínkové sejití sester a bratří. Rádi bychom v podobném duchu pokračo-

vali, jak jsme si vlastně už tehdy slíbili. A tak staršovstvo připravuje podobnou akci. Upozorňuji na ni hodně předběžně, termín bude včas zveřejněn. Ale je zřejmé, že mnozí se těžko do sboru dostávají. Proto těm, kteří mají potíže s dopravením se do sboru, znovu připomínám slova pokladníka a jednoho z obětavých řidičů Jirky Šímy : „Aut máme dost, stačí se jen ozvat“. To se týká i bohoslužeb či jiných sborových aktivit. Prosím, dejte vědět, pokud někdo potřebujete do sborového domu či jinam dovézt. Ano, stačí se včas ozvat na sborový telefon sestry farářky nebo na telefon někoho jiného; moc rádi se „sboroví řidiči“ zapojí.

Mirka Nulíčková

3333 stříbrných střech

Benešovský sborový dům má novou střechu. Ta stará eternitová, přestože měla být podle názvu na věčnost, dosloužila. V dubnu se náhle objevila nabídka od pana Havlíka z Čerčan, že by jeho firma střešní krytinu vyměnila, a to už během srpna – s odhadovaným rozpočtem 650 tisíc Kč. Výměna střešní krytiny proběhla a proběhla skvěle. V termínu a bez navýšení rozpočtu. Děkujeme všem, kteří se na akci podíleli osobně, radou i finančním darem.

Avšak není ještě dobojováno, v druhé etapě bude muset benešovský sbor utěšnit díry v rozpočtu, které touto mimořádnou neplánovanou akcí vznikly. Prosíme o dar Jeronýmovu Jednotu a také v tomto roce žádáme a snížení našeho příspěvku do personálního fondu. I tak budeme vděční za každý dar, který ještě dorazí na sborový účet pod variabilním symbolem tři tisíce tři sta tři a třicet.

Jan Macháček

číslo účtu: 233563947/0300; variabilní symbol: 3333

FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov; kazatel: Kateřina Frühbauerová, kurátor: Jiří Zavadil; telefon: **731177145**, email: **benesov@evangnet.cz**, www stránky: **benesov.evangnet.cz**, facebook: Evangelíci Benešov; číslo účtu: 233563947/0300.

FS ČCE Soběhrdy: Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov; kazatel: Josef Bartošek, kurátor: Jiří Fojtů; telefon: **604914582**, email: **sobehrdy@evangnet.cz**, www stránky: **sobehrdy.evangnet.cz**, youtube: čce soběhrdy; číslo účtu 1190782/0300.

FS ČCE Sedlec-Prčice: Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice; administrátor: Josef Bartošek, kurátor: Jindřich Souček; telefon: **604185520**, email: **sedlec-prcice@evangnet.cz**, www stránky: **sedlec-prcice.evangnet.cz**; číslo účtu 191782497/0300.

Husův sbor CČSH: Náboženská obec Církve československé husitské; Husova 280, 257 22 Čerčany; farář: Petr Wagner; telefon: **608066406**, email: **cercany@ccshpraha.cz**; www stránky: **ccsh-cercany.blogspot.cz**.

V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu, můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.

Redakční uzávěrka

číslo zima/2022 je 30. listopadu 2022.

Redakční rada

Marie Stolařová (šéfredaktorka), Miroslava Nulíčková (zástupkyně šéfredaktorky), Jindřich Souček, Josef Bartošek, Kateřina Frühbauerová, Jan Macháček (sazba).

Adresa redakce

FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
email: marie.stolarova@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně zdarma v papírové a elektronické podobě.

Co už se do verze k tisku nevešlo ...

Fotografie z cesty do Taizé

